

[Krag.]

Hensyn til Oppositionens Opfattelse, som man slet ikke har ønsket at høre, endsigte at overveje, og dog er den siden 1933 førte Sterlingpolitik Resultatet af en højtidelig indgaaet Overenskomst mellem Regeringen, Nationalbanken og Venstre. De to Parter i denne Overenskomst var ganske uberettigede til pludselig at ændre den aldeles afgørende uden Forhandling med den tredje Part, med Venstre. Det er godt nok at appellere til Samarbejde, Borgersind og Borgfred, Samfundssind o. s. v., naar man saa begaar et oplagt Tillidsbrud som det, der her har fundet Sted. Det vil med andre Ord sige, at naar det passer Regeringen, saa skal der være Samarbejde, og naar det ikke passer den, saa dikterer man ganske roligt.

Nu har jo Regeringen faaet sine Bemyndigelseslove, som ogsaa Venstre trods den Baggrund, der i Valutasagen er givet, har ydet sin fulde Tilslutning, og nu bliver det Regeringens Sag at administrere disse Love paa en saadan Maade, at Enighed fortsat kan samles om dem. Hvis Løfterne om hensynsfuld Administration i nøje Samarbejde med Producenter og Forbrugere og med ligelig Hensyntagen til alle berettigede Interesser ikke bliver opfyldt, ja, saa skal man ikke med nogen som helst Sikkerhed regne med Venstres fortsatte Tilslutning til Bemyndigelseslovene i hidtidigt Omfang og under den hidtidige Udformning.

Ogsaa her er der Anledning til netop at minde om det Spørgsmaal, som gentagende har været fremdraget under denne Debat, Spørgsmaalet om, hvorledes man vil bære sig ad med at sikre Landbruget de ved Lov fastsatte Minimalpriser paa Korn. Hvorledes vil man fordele den eksproprierede Majs? Foreløbig har man berøvet Ægproduktionen Andel deri til Trods for, at den er eksportmæssigt og valutarisk meget vigtig. Ægeksperten indbragte alene i det første Halvaar af 1939 en Valutaværdi af 75½ Mill. Kr. Derfor er der Grund til at spørge: Hvor længe skal dette Forhold opretholdes? Hvad gøres der for at skaffe Majsforsyninger til Landet? Til hvilke Priser kan de fremskaffes? Kan det blive til Priser, som gør det muligt, at Majsen kan indgaa i Landbrugsproduktionen paa rentabel Maade? Jeg spørger ogsaa om, hvad Regeringen har i Sindet at foretage sig med Hensyn til Erstatningskornet, om ikke den tænker paa de for største Delen fattige Landbrugere, som, efter at der var appelleret til Samfundssindet, afleverede Kornet til de meget lavere Priser, der var, før Loven gennemførtes. Er det en ren Narresut, man

har stukket i Munden paa dem ved de Udsigter, Flertallet stillede disse Landbrugere i Betænkningen, som blev afgivet til Lovforslaget? Det maa jeg mene det er, hvis der overhovedet ikke foretages noget.

Den stærke direkte ekstra Beskatning paa 40 pCt. synes mig ogsaa at tyde paa, at Regeringen ikke er stærkt interesseret for alles Lighed med Hensyn til at bære de Byrder, Tidens Vanskeligheder paabyrder os. Det er mindre end Halvdelen af Landets Skatteydere, der skal være Partnere i den stærke Skatteudskrivning. Nogen afgørende Rolle for Skattens Provenu spiller Fritagelsen ganske vist ikke, den viser bare, at Regeringen ikke endnu er naaet til den Grad af Samfundssind, at den erkender, at vi i disse Krisetider i alle Spørgsmaal maa være fælles om at honorere Kravene, hver naturligvis efter sin Evne. Alle maa tage deres Part af Byrderne, siger Statsministeren, men de stærke maa tage den Del, de svage ikke kan bære; hvad der dog vel ikke betyder, at de svage overhovedet ikke skal føle Tidens Tryk skattemæssigt. Det ærede Medlem Hr. Hedtoft-Hansen har afsløret ganske aabenlyst, hvad Mening den dermed var, idet han siger, at Arbejderklassen kan ikke betragte sig som gaaet for nær, thi Forhøjelsen af de direkte Skatter rammer praktisk talt ikke Arbejderne, og de indirekte Skatter falder udelukkende paa Luksusforbruget, saa I kan være ligeglade — altsaa, støt os bare i en hvilken som helst Fortsættelse vi finder for godt at etablere af denne Lovgivning, af den Udvikling, vi her er inde paa!

Jeg er ganske enig med Statsministeren i, at det almindelige Lovgivningsarbejde i det væsentlige maa hvile, saa længe alle Kræfter er optaget af Tidens nødvendige Gerning. Men skal Borgfreden bevares, maa Regeringen være forsigtig med at fremsætte Lovforslag, hvorom der er Uenighed. Derfor tilraader jeg den højtærede Indenrigsminister at holde det Valglovsforslag, han har under Forberedelse, i Skuffen; dette Forslag til en ny Valglov, til Svækelse af Provinsens, særlig Landkredsens talmæssige Representation her i Tinget, er efter min Opfattelse sagligt uretfærdigt.

Jeg vil samtidig gerne sige, at Tiden netop nu næppe er inde til den bebudede Udbygning af Folkeforsikringsloven. Ikke saaledes at forstaa, at jeg skulde mene, at Udviklingen siden 1921 ikke klarlig har vist, at den vederlagsfri Alders- og Invalidere maa suppleres og delvis erstattes med en Forsikringsordning, der ikke er en forsikringsmæssig Attrap som den, vi i Øjeblikket har, hvad der jo forudsætter betydelige